

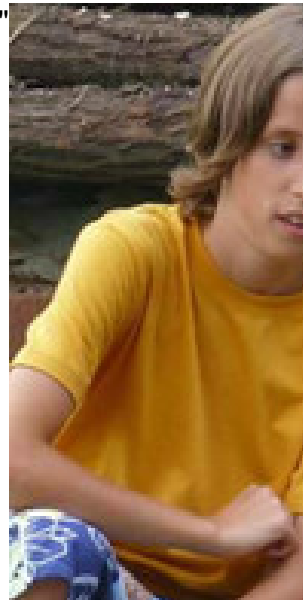
Волим ову земљу. Стварно је много волим. Можда то треба чешће да говорим. Нисам од ње дигао руке. Нисам се помирио са тим да је у „Србији тако како јесте“. Никад нећу. Искрено ме боли свака нова неправда која погоди Србију, нарочито децу која су њена будућност. Нисам огуглао на ружне вести, а ни на ружну стварност. Дићи руке од неправде у својој земљи исто је као дићи руке од своје породице. Зато сам увек урлао и наставићу да урлам.



Јуче сам у једном дневном гласилу прочитао следећи наслов: „Да ли је овај човек нормалан? Сергеј: Пишаћу Вучићу на гроб.“ Уследило је звање различитих „личности“, да коментаришу још једну неумесну, неумерену, непристојну, увредљиву и ненормалну изјаву скандалима склоног глумца. И богами, сви се листом саблазнуше. Углавном, то су некакви функционери владајуће странке, Буле Гонцић и Вучићев дежурни ПР, онај најнебитнији у Идолима. Та „моја изјава“, међутим, није никакав цитат, већ само конструисана измишљотина дотичних дновина. Као што бива, нико се није позабавио тиме шта је глумац заправо написао, нити зашто је писао. За почетак опште паљбе било је довољно нешто што је некаква дновина објавила.

Да појасним, целу салву згражавања изазвао је мој твит, у ком сам поделио и прокоментарисао текст о епилогу случаја малог Алексе Јанковића из Ниша – дечака који је извршио самоубиство због вршњачког насиља у основној школи Сретен Миладиновић Мика у Нишу. Испоставило се да је након 6 година обијања свих прагова од стране Алексине мајке Драгане, случај застарео. Баш тако. Нико од надлежних неће сносити одговорност. Деца која су малтретирала Алексу и гурнула га у самоубиство, награђена су петицама из владања на крају школске године (!?). Поврх свега, Алексина мајка мораће да плати судске трошкове. Сасвим логично, исправно, по савести и по закону, зар не? Док се то, не дај Боже, не деси вашем детету.

Апропо тих и таквих информација, на које сваки иоле нормалан човек може да осети само бескрајну тугу и бес, написао сам следеће: „О ком БДП-у причаш? О ком привредном расту и којој борби против криминала? Пишаћу на ваше гробове.”



Први део твита односи се на приче које нам свакодневно наш председник прича, према којима живимо у земљи у којој искључиво цвета цвеће, док сви колективно болујемо од највећег привредног раста у историји свемира. С друге стране наше префантастичне реалности, болесна деца се лече смс-овима. Мало старија деца беже из земље, а мало млађа се убијају. Сваке године, у Србији буде рођено 30.000 мање беба, у односу на претходну годину. И нико није одговоран за то. Све је то, очигледно, сасвим неважно дновинарима. Мени није, ја не могу да наставим да скролујем кад тако нешто прочитам.

Последња реченица твита је, пак, парафраза наслова једног од култних романа моје генерације „Пљуваћу по вашим гробовима”, француског писца Бориса Виана. Од свих коментарора мог твита, то је приметио једино онај најнебитнији у Идолима, али уз опаску

да је „вулгарност јавних личности штетна по друштво“.

Та „вулгарност“ упућена је свима који су дозволили да се тако нешто деси једном детету, а посебно онима који су утицали на то да се случај малог Алексе бесрамно заташка и да, на крају, застари. Дакле, најмање на поменутом Вучићу. После његове интервенције коначно су се огласили званични органи, први пут током ових 6 година. И то да кажу да је цео случај застарео! У целој причи, он испаде још и једини позитиван лик.

Не очекујем да је ико из редакције још једног безумног режимског гласила уопште читао Виана. Не очекујем да је ико од њих уопште ишта читао. Дновинари су ту да исконструишу изјаву, мало да је фризирају и да, најзад, представе јавности лудака. Исфризирана изјава наопаког глумца жељног пажње медија, кудикамо је већи проблем од вршњачког насиља, којем систем, очито, не планира да стане на пут у скорије време. Лајави глумци неупоредиво су већи проблем и од парламента, који се не усуђује да прихвати Алексин закон, и тиме бар донекле превентира овакве случајеве – само зато што скупштинска већина владајуће странке по аутоматизму одбија све законе који долазе од опозиционих посланика.

Објашњавање хиперболе било би ми потпуно депласирано, да не живим у земљи у којој нема стилских фигура, па је све „тешка реч“, да цитирам перјаницу дновинарства. Али ево... за хиперболу Википедиа пише следеће: „Хипербола (грч. υπερβολη = преувеличавање; хупер- = пре-, баллеин = бацити) је стилска фигура преувеличавања ради наглашавања неког емоционалног става. Одлике онога што се описује могу бити или увећане, или умањене. Може бити оправдана и осећајна кад је природна и искрена. Веома је честа у књижевности, али и у свакодневном говору. Правилном употребом хиперболе постижу се сликовитост и већа емоционалност код читаоца. Хиперболе могу бити и баналне, нелогичне, неукусне (губе своју изражајну моћ)“.

Исто тако, у нормалним околностима, било би крајње депласирано и напомињати да то што сам написао не бих урадио ни на чијем гробу, па ни да у њему лежи Сотона лично.

Упркос свему, нећу питати господу дновинаре зидних новина владајуће странке: „Да ли сте нормални?“. Нећу их питати ни: „Да ли је могуће да сте толико покварени?“. То ми је сасвим јасно из приложеног.

Поменути Борис Виан умро је у биоскопу. Последње речи су му биле: „Зашто морам да живим окружен идиотима!?" Не желим да ми то буду последње речи. Исто тако, не желим да живим у земљи у којој се деца због малтретирања вршњака бацају кроз прозор, а њихови мучитељи бивају награђени петицама из владања, а касније министарским фотељама.

И зато ћу урлати док год сам жив.

И „пљуваћу и пишати по гробовима“ свих који нас редовно убеђују да су ужасне неправде којима сведочимо нормалне и неважне.

А ви, господо дновинари, којима такво друштво одговара, па га промошите годинама уназад, ништа не брините. Ваши гробови неће бити ни за велику нужду. Говна ће већ бити у њима.

Сергеј Трифуновић

1. Август 2017, Београд. Рани средњи век.

(Noizz.rs)